

ΤΟΥ ΑΗΔΟΝΙΟΥ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὸ ἀηδόνι ἔψαλλε. Στὴν ἀρχή, ἦταν σὰν ἔκρηξι μελωδικῆς χαρᾶς, σὰ χεῖμαρρος ἀπὸ χυτὲς τριλλίες ποῦ κατακυκλοῦσαν μὲ ἀχὸ μαργαριταριῶν ποῦ πηδοπέφτουν στὸ κρύσταλλο μιᾶς ἀρμόνικας. Πρῶτη παῦσι. Κατόπιν ἀναχύθηκε μιὰ φρᾶσι γρηγορόστριφτη ἀκροθαύμαστης ἐντέχνειας μακροβασημένη, ποῦ μέσα της κανεῖς ξεδιάλυνε σὰ μιὰν ἄλλη ποῦ δοκιμάζεται, θάρρους ἕνα παλμό, μιὰν ἀψηφειὰ σέν' ἄγνωστον ἀντίπαλο. Δεύτερη παῦσι. Μετά, ἕνα θέμα ἀπὸ τρεῖς νότες, μ' ἐρωτηματικὴν ἔκφρασι, ξετύλιγε τῆς εὐκόλες ἀλλουσιδιωτὲς παραλλαγῆς του, ξαναπέρνωντας πέντε ἢ ἕξι φορὲς τὸ μικροχαϊδεμένον ἐρώτημα, παραφραστικὰ σὰν ἕνα φιλό καλαμένιο λαγούτο, μιὰ ποιμενικὴ φλογέρα. Τρίτη παῦσι. Καὶ τὸ τραγοῦδι γίνηκεν ἔλεγεία, ἀπλώθηκε σὲ μινόρε τόνο, σιγομαλάκωσε σὰ στεναγμός, σὰν παράπονο λιγώθηκε, διαφέντεψε τοῦ ἀπομονωμένου ἀγαπητικοῦ τῆ θλίψι, τῆς λαχτάρας τὸν καῦμό, τῆ μάταιην ἀναμονή, ἔμπηξε μιὰν ὕστατη κλήσι, ἀναπάντοχη, στρίγγλικη, σὰν κραγγὴν ἀγωνίας καὶ ἔσβυσε. Καινούργια παῦσι πειὸ βαστημένη. Τότες ἀνάβρυσαν τόνοι νέοι ποῦ δὲν ἐφαίνονταν νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὸ ἴδιο λαρύγγι, τόσον ἦταν ταπεινοί, συμμαζεμένοι, χολόθλιβοι, τόσον ἐμοιαζαν τῶν πουλιῶν τὸ πίπισμα ποῦ μόλις ἔσπασαν τ' αὐγὸ τους, εἰ μικροφλυαρία τοῦ σπουργίτη. Καὶ ὕστερα μὲ τὴν ἴδιαν ἀξιοθαύμαστην εὐλυγισία, οἱ ἀπλόρρυθμοι αὐτοὶ τόνοι μεταλλάχτηκαν σὲ κατακλυσιμὸν ἀπὸ νότες πάντα πειὸ βαστημένες ποῦ σπιθόλαψαν σὰν πυροφάνια ἀπὸ τριλλίες, ἐδόνησαν σὲ λαρυγγισμοὺς θαμπωτικούς, σὲ μικρὰς περιόδους γλυκοπαύλυναν, κατέβηκαν ἀνέβηκαν, γρηγοροχύμησαν σὲ ἱλιγγιώδη ὕψη. Ὁ τραγουδιστὴς μεθοῦσε μὲ τὸ τραγοῦδι του. Μὲ διακοπὲς τόσο σύντομες ποῦ τῆς νότες μόλις ἄφηναν νὰ σβοῦν, ἄφησε τὴ μέθη του ν' ἀπλώνεται σὰ μελωδία ἀδιάκοπη, πλουμισμένη, ἐμπαθῆς καὶ μαλακῆ, στασμένη κι' ὀλοδόνητη, ἑλαφρὴ καὶ σοβαρὴ, κάποτε μισοκομένη ἀπὸ σιγοάκουστα στενάγματα, ἀπὸ ἱκεσίες παραπονώρικες, κάποτε ἀπὸ ξαφνικοὺς λυρικοὺς παλμούς, καὶ κατῦστερον ἐξορκισμούς. Καὶ ὁ κῆπος αὐτὸς ἀκόμα φαινόταν σὰν ν' ἄκουγε καὶ ὁ οὐρανὸς θώρειε σὰν νὰ γέρνη στὸ σεβάσιμο δέντρο, ποῦ στὴ φυλλοκορφὴ του ὁ ἀόρατος ποιητὴς κρυβόταν ποῦ τέτοια ποίησιν ἀπλόχυνε. Τὸ λουλουδόδασο ἀνάπνεε βαθεῖα μὰ ἀθόρυβα. Στὸ βασίλειμα ἀργοπορητὲς ἀπόμεναν κᾶτι γλωμῆς ἀπολάμψεις στὸν ὀρίζοντα καὶ ἡ στερνὴ ματιὰ τῆς μέρας ἦταν περίλυπη, σχεδὸν θλιμμένη. Μὰ ἕνα ἄστρο φάνηκε, τρεμόλαμπο καὶ σπαρταριστὸ σὰ φωτερὴ δροσοσταλίδα.

ΑΠΟ ΤΟΝ "INNOCENTE".

11. II. 15.

ΜΕΤΑΦ. ΑΠΟ ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟ

Μ. ΒΑΛΣΑ